

VALLANKUMOUS OPETTAA

Erimielisyyksiä poliittisten puolueiden sisällä ja poliittisten puolueiden välillä ei tavallisesti ratkaise ainoastaan periaatteellinen väittely, vaan myös itse poliittisen elämän kehitys. Varsinkin puolueen taktiikkaa, s.o. sen poliittista menettelyä, koskevat erimielisyydet usein päätyvät siihen, että väärin ajattelevat tosiasiallisesti siirtyvät oikealle taistelutielle itse tapahtumien kulun painostuksesta, mikä yksinkertaisesti työntää syrjään virheelliset ajatukset, tekee niistä sisällyksettömiä, ketään kiinnostamattomia. Se ei tietenkään merkitse, että periaatteelliset erimielisyydet taktiikkakysymyksissä eivät kaipaa periaatteellisia selityksiä, jotka yksin kykenevät pitämään puoluetta sen teoreettisten vakaumusten tasolla. Ei. Se merkitsee vain sitä, että tehtyjä taktillisia päätöksiä on mahdollisimman usein *tarkastettava* uusien poliittisten tapahtumien pohjalla. Tällaista tarkastusta tarvitaan sekä teoreettisesti että käytännöllisesti: teoreettisesti, jotta päästäisiin todella varmuuteen siitä, ovatko tehdyt päätökset oikeita ja mitä korjauksia niiden hyväksymisen jälkeiset poliittiset tapahtumat pakottavat niihin tekemään; — käytännöllisesti, jotta opittaisiin oikealla tavalla toimimaan näiden päätöksien mukaisesti, opittaisiin pitämään niitä direktiiveinä, jotka on välittömästi sovellettava käytännössä.

Poliittisen kehityksen äärettömän nopeuden ja poliittisten yhteentörmäyksen kärkevyyden vuoksi vallankumouskausi antaa enemmän aineistoa tällaista tarkastusta varten kuin mikään muu kausi. Vallankumouskaudella vanha „päällysrakennus” lohkeilee ja uutta luodaan kaikkien nähden mitä erilaisimpien sosiaalisten voimien itsetoiminnalla, voimien, jotka teoissa näyttävät todellisen olemuksensa.

Samoin myös Venäjän vallankumous antaa meille miltei joka viikko hämmästyttävän runsaasti poliittista aineistoa aikaisemmin tekemiemme taktillisten päätösten tarkastamiseksi sekä ottaaksemme siitä mitä antoisinta opetusta kaiken käytännöllisen toimintamme suhteen. Ottakaa Odessan tapahtumat. Yksi kapinayritys on epäonnistunut. Katkera vastoinkäyminen, raskas tappio. Mutta millainen kuilu erottaakaan toisistaan tämän taistelussa kärsityn vastoinkäymisen ja ne vastoinkäymiset kaupustelussa, joita ryöpyy herrojen Shipovien, Trubetskoiden, Petrunkevitchien, Struvein ja koko tuon tsaarin porvarillisen palvelusväen päälle! Engels aikoinaan sanoi: lyödyt armeijat oppivat erinomaisesti. Nämä mainiot sanat sopivat vielä paljon paremmin vallankumouksellisiin armeijoihin, jotka saavat täydennystä edistyneiden luokkien edustajista. Niin kauan kuin vanhaa, läpeensä mätää, koko kansaa mätänemisellään saastuttavaa päällysrakennusta ei ole lakaistu pois, tulee jokainen uusi tappio nostattamaan uusia ja uusia taistelujain armeijoita. On tietenkin olemassa vielä paljon laajempi ihmiskunnan kollektiivinen kokemus, joka on ikuisunut kansainvälisen demokratian ja kansainvälisen sosialidemokratian historiaan ja joka on vallankumouksellisen ajattelun edistyneimpien edustajain varmentama. Tästä kokemuksesta puolueemme ammentaa aineistoa jokapäiväistä propagandaa ja agitaatiota varten. Mutta niin kauan kuin yhteiskunta on rakennettu miljoonien työtätekevien riiston ja sorron pohjalle, voivat tästä kokemuksesta ottaa välittömästi oppia vain harvat. Joukkojen täytyy oppia etupäässä omasta kokemuksestaan ja kantaa jokaisesta opetuksesta raskaat uhrin. Tammikuun 9 päivän opetus oli raskas, mutta se vallankumouksellisesti koko proletariaatin mielialan kaikkialla Venäjällä. Odessan kapinan opetus on raskas, mutta jo vallankumouksellistuneen mielialan pohjalla se opettaa nyt vallankumouksellisen proletariaatin, paitsi taistelemaan, myöskin voittamaan. Odessan tapahtumien johdosta sanomme: vallankumousarmeija on lyöty hajalle,— eläkään vallankumousarmeija!

Lehtemme 7. numerossa jo puhuimme siitä, kuinka Odessan kapina heitti uutta valoa tunnuksiimme: vallankumousarmeija ja vallankumoushallitus*. Edellisessä numerossa

* Ks. Teokset. 8. osa, ss. 556—564. Toim.

puhuimme (tov. V. S:n kirjoitus) kapinan sotilaallisista opetuksista. Tässä numerossa pysähdymme vielä kerran sen eräisiin poliittisiin opetuksiin (kirjoitus: „Kaupunkivallankumous”). Nyt on syytä pysähtyä vielä tarkastamaan äskeisiä taktillisia päätöksiämme siltä kahdenlaiselta teoreettisen paikkansapitävyyden ja käytännöllisen tarkoituksenmukaisuuden kannalta, josta ylempänä puhuimme.

Nykyhetken päivänpolttavia poliittisiä kysymyksiä ovat kapina ja vallankumousohallitus. Näistä kysymyksistä ovat sosialidemokraatit eniten puhuneet ja väitelleet keskenään. VSDTP:n III edustajakokouksen ja puolueesta erkaantuneen osan konferenssin tärkeimmät päätökset on omistettu näille kysymyksille. Nyt herää kysymys: minkälaisessa valossa nämä erimielisyydet esiintyvät Odessan kapinan *jälkeen*? Jokainen, joka vaivautuu lukemaan nyt uudestaan toisaalta tätä kapinaa koskevat lausunnot ja kirjoitukset ja toisaalta ne neljä päätöslauselmaa, jotka puolueen edustajakokous ja uusiskralaisten konferenssi ovat omistaneet kapinan ja väliaikaisen hallituksen kysymyksille, näkee heti, kuinka uusiskralaiset ovat tapahtumien vaikutuksesta alkaneet *tosiasiallisesti* siirtyä vastaväittäjiensä puolelle, s.o. toimia III edustajakokouksen päätöslauselmien mukaan eikä omien päätöslauselmiensa mukaan. Ei ole olemassa parempaa virheellisen doktriinin arvostelijaa kuin vallankumouksellisten tapahtumien kulku.

Näiden tapahtumien vaikutuksesta „Iskran” toimitus on julkaissut lentolehtisen, jonka otsikkona on: „Vallankumouksen ensimmäinen voitto” ja joka on osoitettu „Venäjän kansalaisille, työläisille ja talonpojille”. Tässä tuon lentolehtisen oleellisin osa:

„On tullut aika toimia rohkeasti ja tukea kaikin voimin sotilaiden rohkeaa kapinaa. Nyt voittaa rohkeus!

Kootkaa siis kansan julkisia kokouksia ja viekää sen keskuuteen viestiä tsarismiin sotilaallisen tukipylyvään murtumisesta! Missä on suinkin mahdollista, vallatkaa kaupunkivirastot ja tehkää niistä kansan vallankumouksellisen itsehallinnon tukikohtia! Ajakaa pois tsaarin virkamiehet ja määrätkää yleiskansalliset vaalit vallankumouksellisen itsehallinnon elimiin, joiden tehtäväksi annatte yhteiskunnallisten asiain väliaikaisen hoitamisen, kunnes saadaan lopullinen voitto tsaarihallituksesta ja pystytetään uusi valtiojärjestelmä. Vallatkaa valtiopankin osastot ja asevarastot ja aseistakaa koko kansa! Järjestäkää yhteys kaupunkien välillä, kaupungin ja maaseudun välillä, ja kiiruhtakoot aseistetut kansalaiset toistensa avuksi kaikkialla, missä apua tarvitaan! Vallatkaa vankilat ja vapauttakaa niihin teljetyt asiamme puo-

lesta taistelijat: heidän avullaan te voimistatte rivejänne! Julistakaa kaikkialla tsaarin monarkian kukistamista ja vapaan demokraattisen tasavallan pystyttämistä sen tilalle! Nouskaa, kansalaiset! Vapautuksen hetki on lyönyt! Eläköön vallankumous! Eläköön demokraattinen tasavalta! Eläköön vallankumouksellinen sotaväki! Alas itsevaltius!”

Näin ollen edessämme on päättävä, avoin ja selvä kutsu koko kansan aseelliseen kapinaan. Edessämme on yhtä päättävä, vaikkakin valitettavasti verhottu ja epäselvästi sanottu, kutsu väliaikaisen vallankumoushallituksen muodostamiseen. Tarkastelkaamme ensin kapinakysymystä.

Onko olemassa periaatteellista eroa siinä, miten tämä kysymys on ratkaistu III edustajakokouksessa ja konferenssissa? Epäilemättä on. Olemme jo puhuneet siitä „Proletarissa” № 6 („Kolmas askel taaksepäin” *) ja nyt viittaamme vielä „Osvobozhdenijen” opettavaiseen lausuntoon. Sen 72. numerosta saamme lukea, että „enemmistö” lankeaa „abstraktiseen vallankumouksellisuuteen, mellakoimiseen, pyrkimykseen keinolla millä hyvänsä nostattaa kansanjoukkojen keskuudessa kapina ja niiden nimessä vallata viipymättä valta”. „Vähemmistö sitä vastoin, pitäen tiukasti kiinni marxilaisuuden dogmista, säilyttää samalla marxilaisen maailmankäsityksen realistisetkin ainekset”. Tämä marxilaisuuden valmistavan koulun käyneiden ja bernsteiniläisyyden kautta kulkeneiden liberaalien mielipide on tavattoman arvokas. Liberaaliset porvarit ovat aina moittineet sosialidemokratian vallankumouksellista siipeä „abstraktisesta vallankumouksellisuudesta ja mellakoimisesta”, ovat aina ylistelleet opportunistista siipeä „realismista” kysymyksen asettelussa. „Iskran” on täytynyt itsensä myöntää (ks. № 73, huomautus sen johdosta, että hra Struve on hyväksynyt tov. Akimovin kirjusen „realismin”), että osvobozhdenijelaisten suussa „realistinen” merkitsee „opportunistista”. Hrat osvobozhdenijelaiset eivät tunne muuta realismia kuin matelevan realismin; heille on aivan vierasta marxilaisen realismin vallankumouksellinen dialektiikka, realismin, joka korostaa edistyneimmän luokan taistelutehtäviä ja löytää olemassaolevasta sen (olemassaolevan) kukistamisen ainekset. Siksipä „Osvobozhdenijen” antama sosialidemokratian kahden virtauksen

* Ks. Teokset, 8. osa, ss. 540—550. Toim.

luonnehtiminen vielä kerran vahvistaa sen kirjallisuudessamme todistetun tosiasian, että „enemmistö” on Venäjän sosialidemokratian vallankumouksellinen ja „vähemmistö” sen opportunistinen siipi.

„Osvoobozhdenije” myöntää päättävästi, että edustajakokoukseen verraten „vähemmistön konferenssi suhtautuu aseelliseen kapinaan aivan toisin”. Todellakin, konferenssin päätöslauselma ensinnäkin lyö itse itseään milloin kieltämällä suunnitelmanmukaisen kapinan mahdollisuuden (kohta 1), milloin taas tunnustamalla sen (kohta d), ja toiseksi, rajoittuu vain luettelemaan „kapinan valmistelun” yleiset ehdot, kuten: a) agitaation laajentaminen, b) yhteyden lujittaminen joukkojen liikkeeseen, c) vallankumouksellisen tietoisuuden kehittäminen, d) yhteyden ottaminen eri paikkakuntien kesken, e) ei-proletaaristen ryhmien vetäminen kannattamaan proletariaattia. Edustajakokouksen päätöslauselma sitä vastoin esittää suoraan positiivisia tunnuksia ja myöntää, että liike *on jo johtanut* kapinan välttämättömyyteen, kehoittaa järjestämään proletariaattia välitöntä taistelua varten, ryhtymään mitä tarmokkaimpiin toimenpiteisiin sen aseistamiseksi, selittämään propagandan ja agitaation avulla „ei ainoastaan” kapinan „poliittista merkitystä” (konferenssin päätöslauselma oikeastaan rajoittuu siihen), vaan myös sen käytännöllis-organisatorista puolta.

Käsittääksemme selvemmin kysymyksen kummankin ratkaisun välillä olevan eron palautamme mieleen kapinakysymystä koskevien sosialidemokraattisten katsomusten kehityksen joukkoluontoisen työväenliikkeen syntymisen alusta alkaen. Ensimmäinen aste. Vuosi 1897. Leninin „Venäjän sosialidemokraattien tehtävissä” sanotaan, että „sen kysymyksen, mitä keinoa sosialidemokratia tulee käyttämään itsevaltiuden välitöntä kukistamista varten, valitseeko se kapinan tai laajan poliittisen lakon tahi jonkin muun hyökkäystavan, sen kysymyksen ratkaiseminen nyt muistuttaisi sitä, kuin jos kenraalit, kokoamatta armeijaa, järjestäisivät sotaneuvoston” (s. 18)*. Kuten näemme, tässä ei ole edes puhe kapinan valmistelusta, vaan ainoastaan armeijan kokoamisesta, s.o. propagandasta, agitaatiosta, yleensä organisaatiosta.

* Ks. Teokset, 2. osa, s. 318. *Toim.*

Toinen aste. Vuosi 1902. Leninin kirjasta „Mitä on tehtävä?” luumme:

„...Kuvitelkaa kansan kapinaa. Nykyään (helmikuu 1902) ovat kaikki luultavasti yhtä mieltä siitä, että meidän täytyy ajatella sitä ja valmistautua siihen. Mutta *miten* valmistautua? Eihän Keskuskomitea voi nimittää asiamiehiä jokaiselle paikkakunnalle kapinaa valmistelemaan! Vaikka meillä olisikin Keskuskomitea, niin Venäjän nykyisissä oloissa se ei voisi sellaisilla nimityksillä saavuttaa kerrassaan mitään. Sitä vastoin se asiamiesverkosto, joka muodostuu itsestään yhteisen lehden perustamis- ja levittämistyössä, ei joutuisi „istumaan ja odottamaan” kapinatunnusta, vaan tekemään nimenomaan sitä säännöllistä työtä, joka takaisi kapinan sattuessa suurimman todennäköisen menestyksen. Juuri tämä tällainen työ lujittaisi yhteyksiä mitä laajimpiin työläisjoukkoihin ja kaikkiin itsevaltiuteen tyytymättömiin väestökerroksiin, mikä on niin tärkeätä kapinalle. Juuri tällaisessa työssä kehittyisi kyky yleisen poliittisen tilanteen oikein arvioimiseen ja siis myös sopivan kapinahetken valitsemiseen. Juuri tällainen työ opettaisi *kaikkia* paikallisia järjestöjä ryhtymään yhtäaikaan toimenpiteisiin yksien ja samojen, koko Venäjää kuohuttavien poliittisten kysymysten, tapausten ja tapahtumien johdosta, vastaamaan näihin „tapahtumiin” mahdollisimman tarmokkaasti, mahdollisimman yhdenmukaisesti ja tarkoituksenmukaisesti,— sillä kapinahan on asiallisesti koko kansan taholta kaikkein tarmokkain, kaikkein yhdenmukaisin ja kaikkein tarkoituksenmukaisin „vastaus” hallitukselle. Ja vihdoin juuri tällainen työ opettaisi kaikkia vallankumouksellisia järjestöjä Venäjän kaikilla puolilla pitämään yllä mitä vakinaisimpia ja samalla mitä konspiratiivisimpia yhteyksiä, jotka saavat aikaan *todellisen* yhtenäisyyden puolueessa,— ja ilman tällaista yhteydenpitoa on mahdotonta kollektiivisesti käsitellä kapinasuunnitelmaa ja suorittaa kapinan aattona niitä välttämättömiä valmistelutoimenpiteitä, jotka täytyy pitää mitä ankarimmin salassa (ss. 136—137 *).

Mitä väittämiä kapinakysymyksestä tässä lausunnossa on esitetty? 1) Kapinan „valmistelu”-ajatuksen typeryys siinä mielessä, että määrätään erikoisia asiamiehiä, jotka „istuisivat ja odottelisivat” tunnusta. 2) Säännöllistä työtä

* Ks. Teokset, 5. osa, ss. 508—509. *Toim.*

tekevien henkilöiden ja järjestöjen välisen, *yhtenäisessä työssä syntyvän* yhteyden välttämättömyys. 3) Välttämättömyys lujittaa tällaisessa työssä yhteyksiä proletaaristen (työläiset) ja ei-proletaaristen (kaikki tyytymättömät) kerrosten välillä. 4) Välttämättömyys yhdessä kehitellä poliittisen tilanteen oikeata arvioimiskykyä ja „ryhtyä” mahdollisimman tarkoituksenmukaisesti „toimenpiteisiin” poliittisten tapahtumien johdosta. 5) Kaikkien paikallisten vallankumousjärjestöjen tosiasiallisen yhtymisen välttämättömyys.

Eteemme on siis jo asetettu selvästi *kapinan valmistelun* tunnus, mutta ei ole vielä suoranaista kutsua kapinaan, ei ole vielä tunnustettu, että liike on „jo johtanut” kapinan välttämättömyyteen, että on välttämätöntä viipymättä aseistautua, järjestäytyä taisteluryhmiin j.n.e. Edessämme on juuri niiden samojen kapinan valmisteluheitojen erittely, jotka *on miltei kirjaimellisesti toistettu* konferenssin päätöslauselmassa (vuonna 1905!!).

Kolmas aste. Vuosi 1905. Sanomalehdessä „Vperjod” ja sen jälkeen III edustajakokouksen päätöslauselmassa otetaan seuraava askel eteenpäin: *paitsi* kapinan yleispoliittista valmistelua esitetään *välitön tunnus* — on järjestäydyttävä ja aseistauduttava viipymättä kapinaa varten, on muodostettava erikoisia (taistelu-) ryhmiä, sillä liike on „jo johtanut aseellisen kapinan välttämättömyyteen” (edustajakokouksen päätöslauselman 2. kohta).

Tästä pienestä historiallisesta selityksestä juontuu kolme epäilemätöntä johtopäätöstä: 1) Liberaalisten porvarien, osvobozhdenijelaisten, väite, että me muka lankeamme „*abstraktiseen* vallankumouksellisuuteen, mellakoimiseen”, on suoranaista valhetta. Me asetamme ja olemme aina asettaneet tämän kysymyksen nimenomaan *konkreettiselle pohjalle*, emmekä „abstraktisesti”, ratkaisten sen eri tavalla vuosina 1897, 1902 ja 1905. Mellakoimista koskeva syytös on herrojen liberaalisten porvarien opportunistinen fraasi, porvarien, jotka valmistautuvat kavaltamaan vallankumouksen edut ja pettämään sen kaudella, jolloin käydään ratkaisevaa taistelua itsevaltiutta vastaan. 2) Uusiskralaisten konferenssi pysähtyi kapinaa koskevan kysymyksen toiseen kehitysasteeseen. Vuonna 1905 se toisti ainoastaan sen, mikä oli riittävää vain v. 1902. Se on *jäänyt* kolmisen vuotta *jälkeen* vallankumouksellisesta kehityksestä. 3) Elämän

opetusten, nimittäin Odessan kapinan opetusten vaikutuksesta uusiskralaiset tosiasiallisesti myönsivät, että on toimittava edustajakokouksen päätöslauselman eikä oman päätöslauselmansa ohjeiden mukaan, s.o. tunnustivat kapinatehtävän kiireelliseksi sekä suoranaiset ja viipymättömät kehoitukset kapinan ja aseistuksen välittömään järjestämiseen ehdottoman välttämättömiksi.

Vallankumous on heti työntänyt syrjään takapajuisen sosialidemokraattisen doktriinin. Meillä on taas yhtä estettä vähemmän yhtyäksemme käytännöllisesti yhteisessä työssä uusiskralaisten kanssa, mutta se ei tietenkään merkitse vielä periaatteellisten erimielisyyksien täydellistä poistamista. Me emme voi tyytyä siihen, että meidän taktilliset tunnuksetme nilkuttavat tapahtumien jäljessä ja mukaantuvat niihin sen jälkeen, kun ne ovat tapahtuneet. Meidän on pyrittävä siihen, että nämä tunnukset johdattaisivat meitä eteenpäin, valaisisivat tulevaa tietämme, nostaisivat meidät hetken välittömiä tehtäviä korkeammalle. Käydäkseen johdonmukaista ja sitkeää taistelua proletariaatin puolue ei voi määritellä taktiikkaansa tapahtumasta toiseen. Taktillisissa päätöksissään sen täytyy liittää yhteen uskollisuus marxilaisuuden periaatteille ja vallankumouksellisen luokan etumaisten tehtävien oikea huomioonottaminen.

Ottakaa toinen päivänpolttava poliittinen kysymys — väliaikaisesta vallankumoushallituksesta. Siinä näemme ehkä vieläkin selvemmin, että lentolehtisessään „Iskran” toimitus tosiasiallisesti kieltäytyy konferenssin tunnuksista ja hyväksyy III edustajakokouksen taktilliset tunnukset. Järjetön teoria: „olla asettamatta päämääräkseen vallan valtaamista” (demokraattista kumousta varten) „tai sen jakamista väliaikaisessa hallituksessa” — on heitetty yli laidan, sillä lentolehtinen suoranaisesti kehoittaa „valtaamaan kaupunkivirastot” ja järjestämään „yhteiskunnallisten asiain väliaikaisen hoitamisen”. Järjetön tunnus: „jäättävä äärimmäiseksi vallankumoukselliseksi oppositiopuolueeksi” (järjetön vallankumouksella, vaikkakin aivan oikea pelkän parlamenttitaistelun kaudella) — on tosiasiallisesti jätetty arkistoon, sillä Odessan tapahtumat ovat panneet „Iskran” ymmärtämään, että kapinan aikana on naurettavaa rajoittaa tähän tunnukseseen, että on aktiivisesti kehoitettava kapinaan, sen mitä tarmokkaimpaan suorittamiseen ja vallankumouksellisen vallan käyttämiseen. Järjetön tunnus:

„vallankumoukselliset kommuunit” — on myös heitetty pois, sillä Odessan tapahtumat ovat panneet „Iskran” ymmärtämään, että tämä tunnus vain helpottaa demokraattisen ja sosialistisen kumouksen toisiinsa sekoittamista. Mutta näiden mitä erilaisimpien asiain sekoittaminen keskenään olisi pelkkää seikkailua, mikä todistaisi teoreettisen ajattelun täydellistä epäselvyyttä ja voisi vaikeuttaa sellaisten päivänpolttavan välttämättömien käytännöllisten toimenpiteiden toteuttamista, jotka helpottavat työväenluokan taistelua sosialismin puolesta demokraattisessa tasavallassa.

Palauttakaa mieleenne uuden „Iskran” polemiikki „Vperjodin” kanssa, „Iskran” taktiikka „vain alhaaltakäsin” vastakohtana „Vperjodin” taktiikalle „sekä alhaalta- että ylhäältäkäsin”, — ja te huomaatte, että „Iskra” on hyväksynyt meikäläisen kysymyksenratkaisun ja kehoittaa nyt suorastaan itse toimintaan ylhäältäkäsin. Palauttakaa mieleenne „Iskran” pelko sen suhteen, että kunhan vain ei häpäistäisi itseämme vastuunalaisuudella rahastosta, finansseista y.m.s., — ja te huomaatte, että elleivät meidän perustelumme ole saaneet „Iskraa” vakuuttuneeksi, niin itse tapahtumat ovat saaneet sen vakuuttuneeksi näiden perustelujen oikeellisuudesta, sillä mainituissa lentolehtisissä „Iskra” suoranaisesti kehoittaa „valtaamaan valtionpankin osastot”. Järjetön teoria, että muka proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen diktatuuri, niiden yhteinen osallistuminen väliaikaiseen vallankumoushallitukseen on „proletariaatin kavaltamista” tai „vulgääria jauresilaisuutta (millerandilaisuutta)” — on uusiskralaisilta yksinkertaisesti jäänyt unohduksiin, ja nyt he itse kääntyvät nimenomaan työläisten ja talonpoikain puoleen kehoittaen valtaamaan kaupunkivirastoja, valtionpankin osastoja, asevarastoja, „aseistamaan koko kansan” (nyt luultavasti aseistamaan jo *aseilla* eikä vain „polttavalla itseaseistautumistarpeen tunnolla”), julistamaan tsaarin monarkian kukistamisen j.n.e. — sanalla sanoen toimimaan kokonaan sen ohjelman mukaan, joka on esitetty III edustajakokouksen päätöslauselmassa, toimimaan nimenomaan siten kuin osoittaa vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ja väliaikaisen vallankumoushallituksen tunnus.

Totta kyllä, „Iskra” ei ole maininnut lentolehtisessään kumpaakaan tunnusta. Se luettelee ja kuvailee kaikki toi-

minnot, joiden kokonaisuus on luonteenomaista väliaikaiselle vallankumoushallitukselle, mutta se karttaa tuota sanaa. Ja aivan suotta. Tosiasiassa se itse hyväksyy tuon tunnuksen. Mutta selvän termin puuttuminen voi vain yllyttää horjuntaa, epäröintiä ja sekasotkia taistelujain mieleen. *Sanan* „vallankumoushallitus”, „vallankumouksellinen valta” pelko on puhtaasti anarkistista ja marxilaisen arvoa alentavaa pelkoa. Jotta voitaisiin „vallata” virastot ja pankit, „määrätä vaalit”, antaa tehtäväksi „hoitaa väliaikaisesti asioita”, „julistaa monarkian kukistaminen”, — on sitä varten ehdottoman välttämätöntä ensin toteuttaa ja julistaa väliaikainen vallankumoushallitus, joka yhdistäisi ja suuntaisi samaan päämäärään vallankumouksellisen kansan kaiken sotilaallisen ja poliittisen toiminnan. Ilman tällaista yhdistämistä, ilman sitä, että vallankumouksellinen kansa yleisesti tunnustaa väliaikaisen hallituksen, ilman kaiken vallan siirtymistä sille jää kaikkalainen virastojen „valtaaminen”, kaikkalainen tasavallan „julistaminen” pelkäksi ja tyhjämpäiväiseksi mellakkapuuhaksi. Kapinan ensimmäisen saavutuksen jälkeen kansan vallankumouksellinen energia, jota vallankumoushallitus ei ole keskittänyt, vain pirstoutuu, hajaantuu pikku osiin, kadottaa yleiskansallisen kantovoimansa eikä suoriudu vallatun pitämisen ja julistetun toteuttamisen tehtävästä.

Toistamme: tosiasiallisesti, käytännössä sosialidemokraattien, jotka eivät tunnusta VSDTP:n III edustajakokouksen päätöksiä, täytyy tapahtumien kulun pakoittamina toimia juuri edustajakokouksen antamien tunnusten mukaan ja heittää konferenssin tunnukset yli laidan. Vallankumous opettaa. Tehtävänäme on käyttää viimeistä pisaraa myöten sen opetukset, saattaa taktilliset tunnuksemme vastaamaan menettelytapojamme ja lähimpiä tehtäviämme, levittää joukkoihin näiden lähimpien tehtävien oikeaa ymmärtämistä, ryhtyä mitä laajakantoisimmin järjestämään työläisiä kaikkialla ja joka paikassa kapinan taistelutarkoituseriä varten, vallankumousarmeijan luomiseksi ja väliaikaisen vallankumoushallituksen muodostamiseksi!